

Zalecenia dla nauczycieli pracujących z dzieckiem z mutyzmem wybiórczym

1) Brak nacisku na mówienie, okazywanie cierpliwości. Akceptowanie sposobu, w jaki dziecko się komunikuje np. niewerbalnie oraz okazywanie zrozumienia dla milczenia np. słowami „rozumiem, że nie chcesz teraz mówić, jest jeszcze dużo czasu”. Wywieranie nacisku na dziecko może skutkować jeszcze większym zahamowaniem w kontakcie. Motywuj dziecko do postępów w komunikacji w pozytywny sposób. W porozumieniu z rodzicami motywuj dziecko do osiągania realistycznych celów np. zgłaszanie obecności poprzez podniesienie ręki, powiedzenie krótkiego słowa.

2) Umożliwienie dziecku brania udziału w zajęciach poprzez inne działania niż mówienie: dziecko może trzymać jakieś przedmioty, rozdawać pomoce, wskazywać gestem swoje preferencje, pokazywać coś, co przyniosło z domu. Sprawdzając obecność pozwól dziecku wybrać pomiędzy odpowiadaniem, a podnoszeniem ręki. Wymyśl niewerbalne gry, aby zachęcić je do interakcji. Komfort społeczny poprzedza komunikację. Zachęcaj dziecko do rozwinięcia komunikacji niewerbalnej, która poprzedza werbalną.

3) Zadbanie o grupę dzieci, które przyjmą dane dziecko do zabawy podczas czasu wolnego. Należy zachęcić rówieśników do emocjonalnego wsparcia dziecka. W razie potrzeby dementuj komentarze innych dzieci o rzekomym niemówieniu dziecka z mutyzmem - wyjaśnij, że dziecko mówi, ale jest to dla niego trudne. Możesz również wyjaśnić, że każdy człowiek ma swoje lęki, a niektórzy obawiają się mówić i potrzebują naszego wsparcia. Organizuj zabawy w parach i małych grupach. W kontakcie jeden na jedno dziecko z mutyzmem

szybciej nawiązuje kontakt. Wyznacz kogoś z personelu pomocniczego do dyskretnej opieki, włącz i zachęcaj do zabawy dziecko z mutyzmem, które łatwo może pozostać niezauważone i poczuć się samotne, niechciane lub zaniepokojone. Zadbaj o pozycję dziecka w grupie dając mu ważne zadania niewymagające mówienia. Nie pozwól by dziecko było „niewidzialne” dla innych.

4) Osobiste spotkanie z dzieckiem w przyjaznym miejscu np. w domu dziecka lub innym przyjaznym miejscu. Kontakt indywidualny umożliwia nawiązanie komunikacji, którą można przenieść na teren szkoły. Dobre rezultaty przynosi również regularne spędzanie

c
z
a
s
u

z

d
z
i
e
c
k
i
e
m

j
e
d
e
n

n
a